

Nu Kadalapan téh Bagian tina Tujuh — Nomer Dua

Karajaan-karajaan dina Nubuat Alkitab

Jeff Pippenger

2023-09-15

Dina artikel saméméhna urang geus nangtukeun yén kaum Millerite teu tiasa ningali Roma saluareun Roma pagan jeung Roma kapapaan, sanajan maranéhna mémang ngabahas bédana antara dua kakawasaan éta. Pikeun kaum Millerite, bédana antara Roma pagan jeung Roma kapapaan henteu nganteurkeun maranéhna pikeun ngaku yén Roma kapapaan téh karajaan kalima anu nuturkeun karajaan kaopat, nyaéta Roma pagan. Sanggeus kuciwa taun 1844, Sister White ngaidéntifikasi tilu kakawasaan dina Wahyu dua welas jeung tilu welas, nyaéta naga dina pasal dua welas, tuluy kapapaan salaku sato galak anu kaluar ti laut dina pasal tilu welas, anu satuluyna dituturkeun ku Amérika Sarikat salaku sato galak anu kaluar tina bumi. Sanggeus pondasi diteundeun, Gusti muka cahaya ngeunaan persatuan tilu-rangkep antara naga, sato galak, jeung nabi palsu anu dina pasal genep welas kitab Wahyu mingpin dunya ka Armagedon.

Raraga nubuat anu ngamuat lambang-lambang ieu dimimitian ku Wahyu 12, ku naga anu ngupaya ngancurkeun Kristus dina waktu kalahiran-Na. Naga éta disebut Iblis (Wahyu 12:9); nya anjeunna anu ngagerakkeun Herodes pikeun maéhan Jurusalamet. Tapi agén utama Iblis dina ngayakeun perang ngalawan Kristus jeung umat-Na salila abad-abad kahiji dina Jaman Kristen nyaéta Kakaisaran Romawi, anu di jerona kapercayaan kapir jadi agama anu ngadominasi. Ku kituna, sanajan naga téh utamina ngagambarkeun Iblis, dina harti kadua, éta ogé mangrupa lambang Roma kapir.

Dina pasal 13 (ayat 1–10) diterangkeun hiji sato galak séjén, “sarupa jeung macan tutul,” anu ku naga dipasihkeun “kakawasaanana, jeung korsi-na, jeung wewenang anu gedé.” Lambang ieu, sakumaha geus dipercaya ku kalolobaan umat Protestan, ngagambarkeun kapausan, anu ngagentos kakawasaan, korsi, jeung wewenang anu baheulana dicekel ku kakaisaran Romawi kuna. Ngeunaan sato galak anu sarupa jeung macan tutul éta dinyatakeun: “Aya dipasihkeun ka manehna hiji sungut anu ngucapkeun hal-hal anu agung jeung pitenah-pitenah.... Jeung manehna muka sungutna dina pitenah ngalawan Allah, pikeun ngahinakeun ngaran-Na, jeung Kemah Suci-Na, jeung maranéhanana anu cicing di sawarga. Jeung dipasihkeun ka manehna pikeun nyieun perang ngalawan para suci, jeung ngéléhkeun maranéhanana: jeung kakawasaan dipasihkeun ka manehna atas sakumna suku bangsa, jeung basa-basa, jeung bangsa-bangsa.” Nubuatan ieu, anu ampir sarua pisan jeung pedaran ngeunaan tanduk leutik dina Daniel 7, tanpa mamang nunjuk ka kapausan.

“‘Kakawasaan dipaparin ka anjeunna pikeun lumangsung opat puluh dua bulan.’ Jeung, saur nabi, ‘Kuring nempo salah sahiji huluna saolah-olah katatu nepi ka paéh.’ Jeung deui: ‘Anu ngagiring kana pangawanan bakal dibawa kana pangawanan; anu maehan ku pedang kudu dipaéhan ku pedang.’ Opat puluh dua bulan téh sarua jeung ‘sawaktu jeung dua waktu jeung

satengah waktu,’ tilu satengah taun, atawa 1260 poé, dina Daniel 7—nya éta mangsa salila kakawasaan kapapaan baris nindes umat Allah. Mangsa ieu, sakumaha geus ditegeskeun dina bab-bab saméméhna, dimimitian ku kakawasaan luluhur kapapaan, taun 538 M, sarta réngsé dina taun 1798. Dina waktu éta paus ditawan ku tentara Perancis, kakawasaan kapapaan nampa tatu paéhna, sarta éta ramalan kacumponan, ‘Anu ngagiring kana pangawanan bakal dibawa kana pangawanan.’”

“Dina ieu hiji lambang séjén dipidangkeun. Ceuk nabi: ‘Kami ningali hiji sato galak séjén naék ti bumi; sarta manéhna boga dua tanduk siga anak domba.’ Ayat 11. Boh penampilan ieu sato galak boh cara naékna nuduhkeun yén bangsa anu dilambangkeun ku éta béda jeung nu dipidangkeun dina lambang-lambang saméméhna. Karajaan-karajaan gedé anu geus maréntah dunya dipidangkeun ka nabi Daniel minangka sato-sato pamangsa, anu mucunghul nalika ‘opat angin langit ngagebrus ka laut anu gedé.’ Daniel 7:2. Dina Wahyu 17 hiji malaikat ngajelaskeun yén cai ngalambangkeun ‘bangsa-bangsa, jalma réa, nagara-nagara, jeung basa-basa.’ Wahyu 17:15. Angin mangrupikeun lambang pasalia. Opat angin langit anu ngagebrus ka laut anu gedé ngalambangkeun kajadian-kajadian nalukkeun jeung révolusi anu pikarunyaen, ku jalan éta karajaan-karajaan ngahontal kakawasaan.”

“Tapi sato galak nu tandukna siga anak domba katempo ‘muncul ti bumi.’ Gantina ngagulingkeun kakawasaan-kakawasaan séjén pikeun ngadegkeun dirina, bangsa nu ku hal ieu dilambangkeun téh kudu mucunghul di wewengkon nu saméméhna can kagarapan ku bangsa séjén sarta mekar laun-laun jeung kalawan tengtrem. Ku kituna, éta moal bisa mucunghul di antara bangsa-bangsa Dunya Heubeul nu padet jeung silih perebut, nyaéta laut nu ribut tina ‘bangsa-bangsa, jalma réa, nagara-nagara, jeung basa-basa.’ Eta kudu dipaluruh di Buana Kulon.”

“Bangsa mana di Dunya Anyar anu dina taun 1798 keur naék kana kakawasaan, méré jangji kakuatan jeung kagungan kaluhungan, sarta narik perhatian dunya? Panerapan lambang éta henteu nampa karaguan. Aya hiji bangsa, sarta ngan hiji wungkul, anu nyumponan sarat-sarat ramalan ieu; éta tanpa ragu nunjuk ka Amérika Sarikat. Deui-deui pikiran éta, ampir kecap-kecapna pisan, ti panulis suci geus teu kahaja dipaké ku juru pidato jeung kujarawan dina ngajelaskeun timbulna jeung mekarna bangsa ieu. Sato galak éta katémbong ‘muncul ti bumi;’ sarta, nurutkeun para panarjamah, kecap anu di dieu ditarjamahkeun jadi ‘muncul’ sacara harfiah ngandung harti ‘tumujuh atawa nyébrut saperti tutuwuhan.’ Jeung, sakumaha geus urang tingali, bangsa éta kudu timbul di wewengkon anu saméméhna can kakawasaan ku saha waé. Hiji panulis anu kasohor, nalika ngajelaskeun timbulna Amérika Sarikat, nyebut ngeunaan ‘misteri ngeunaan mucunghulna dirina tina kakosongan,’ sarta nyebut kieu: ‘Saperti siki anu jempling kami tumuwuh jadi kakaisaran.’—G. A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, kaca 462. Hiji jurnal Éropa dina taun 1850 nyebut Amérika Sarikat minangka kakaisaran anu ajaib, anu keur ‘muncul,’ sarta ‘di tengah kajemplingan bumi unggal poé nambahan kakuatan jeung kabanggaanana.’—*The Dublin Nation*. Edward Everett, dina hiji pidato ngeunaan para pangadeg Pilgrim bangsa ieu, ngadawuh: ‘Naha maranéhna néangan hiji tempat anu nyumput, anu henteu matak ngaganggu ku sabab kakaburamna, sarta aman ku sabab kajauhna, tempat garéja leutik Leyden bisa ngarasakeun kabébasan nurani? Tingal wewengkon-wewengkon anu maha lega anu di luhurna, ku panaklukan anu damai, ...

maranéhna geus mawa panji-panji salib!’—Pidato ditepikeun di Plymouth, Massachusetts, 22 Désémber 1824, kaca 11.”

“Jeung manéhna boga dua tanduk kawas anak domba.’ Tanduk anu kawas anak domba éta nandakeun kamudaan, kasucian, jeung kalemesan, anu kalawan merenah ngagambarkeun watak Amérika Sarikat nalika dipidangkeun ka nabi keur ‘muncul’ dina taun 1798. Di antara para pangasingan Kristen anu mula-mula ngungsi ka Amérika sarta néangan pangungsian tina panindesan karajaan jeung kateuhtoleranan imam, aya loba anu ngabogaan tekad pikeun ngadegkeun hiji pamaréntahan dina dasar anu lega, nyaéta kabébasan sipil jeung agama. Pamadegan maranéhna kapanggih tempatna dina Déklarasi Kamerdikaan, anu nétélakeun bebeneran agung yén ‘sakumna manusa diciptakeun sarua’ sarta dipaparin hak anu teu bisa dicabut, nyaéta kana ‘hirup, kabébasan, jeung ngudag kabagjaan.’ Jeung Konstitusi ngajamin ka rahayat hak pikeun pamaréntahan sorangan, ku netepkeun yén para wakil anu kapilih ku sora rahayat kudu nyusun jeung ngalaksanakeun hukum-hukum. Kabébasan dina kayakinan agama ogé dipaparinkeun, unggal jalma diidinan nyembah Allah nurutkeun pituduh haté nuranina. Républikanisme jeung Protestanisme jadi prinsip-prinsip dasar bangsa éta. Prinsip-prinsip ieu téh rusiah tina kakawasaan jeung kamakmuranna. Jalma-jalma anu katindes jeung katumpurkeun di sakuliah dunya Kristen ngalieuk ka ieu nagri kalayan minat jeung harepan. Jutaan jalma geus néangan basisir-basisirna, sarta Amérika Sarikat geus naék kana hiji tempat di antara bangsa-bangsa anu pangkuatna di bumi.

“Tapi sato galak anu tandukna siga anak domba éta ‘nyarita kawas naga. Jeung anjeunna ngalaksanakeun sakabéh kakawasaan sato galak nu kahiji di hareupeunana, sarta nyababkeun bumi jeung jalma-jalma nu cicing di dinya nyembah ka sato galak nu kahiji, anu tatu maéhanana geus cageur; ... bari nyebut ka maranéhna anu cicing di bumi, supaya maranéhna nyieun hiji gambar pikeun sato galak éta, anu kungsi tatu ku pedang, sarta tetep hirup.’ Wahyu 13:11–14.” The Great Controversy, 438–441.

Ieu petikan nandeskeun yén pasal dua welas jeung tilu welas ngenalkeun naga, sato galak, jeung nabi palsu, nyaéta tilu kakawasaan dina Wahyu genep welas anu mingpin dunya ka Armagedon. Tilu kakawasaan éta masing-masing boga pasal husus sorangan anu ngawengku sajarah nubuat anu sarua. Genep ayat panungtungan tina Daniel sabelas dimimitian ku kecap, “Jeung dina waktu ahir,” nyaéta taun 1798. Saterusna genep ayat éta ngaidentifikasi gerakan-gerakan panungtung kapausan nepi ka dina ayat hiji tina Daniel dua welas Mikail jumeneng, mangsa pangadilan manusa ditutup, sarta muka jalan kana tujuh bala panungtungan. Dina ayat opat puluh opat pasal sabelas, amanat keur mangsa éta anu ngageremkeun kapausan sarta ngamimitian pancuran getih anu kajadian pas saméméh mangsa pangadilan ditutup, digambarkeun minangka “warta ti wetan jeung ti kalér.”

Wawaran ti wétan jeung ti kalér ngagambarkeun amanat pangwawadi nu pamungkas, sabab éta diwartakeun pas saméméh Mikaél nangtung. Ieu téh amanat malaikat katilu anu diwartakeun dina mangsa panyurahan Roh Suci. Daniel ngagambarkeun amanat éta minangka dua rupa. Amanat ngeunaan “kalér” anu matak ngamurka ka kapausan téh nya éta amanat anu nangtukeun “raja ti kalér” minangka kakawasaan kapausan, sedengkeun amanat ngeunaan “wétan” téh amanat ngeunaan anak-anak ti wétan, nyaéta Islam. Tangtu baé, éta ogé miboga harti-harti penting séjénna, tapi wétan téh lambang Islam jeung antikristus téh paniruan palsu tina Raja sajati ti Kalér. Amanat

malaikat katilu anu ngingetkeun supaya ulah narima tanda ti raja ti kalér (tanda sato galak) ogé ngingetkeun yén Islam baris neunggeul dina waktu cangkir kajahatan geus pinuh pikeun Amérika Sarikat, sarta Amérika Sarikat ngeusian cangkir kajahatanna dina hukum Minggu.

Wahyu tilu welas dimimitian ku ayatABELAS jeung saterusna ngaidentifikasi sajarah nubuat anu sarua pisan, sarta éta ogé dimimitian dina mangsa ahir dina taun 1798.

“Bangsa mana di Dunya Anyar anu dina taun 1798 keur naék kana kakawasaan, méré jangji kakuatan jeung kaagungan, sarta narik perhatian dunya? Penerapan lambang ieu teu méré rohangan pikeun patanyaan nanaon. Hiji bangsa, sarta ngan hiji wungkul, anu nyumponan sarat-sarat nubuat ieu; ieu nunjuk kalawan teu bisa dipungkir ka Amérika Sarikat.” The Great Controversy, 440.

Sajarah nubuat anu sarua dibahas dina Wahyu tilu welas ayatABELAS nepi ka dalapan welas, saperti anu dibahas dina DanielABELAS ayat opat puluh nepi ka opat puluh lima. Saperti halna dina ayat-ayat dina Daniel, carita ngeunaan peran Amérika Sarikat dipungkas ku panutupan mangsa kasempetan rahmat nalika Amérika Sarikat maksa dunya narima tanda sato galak. Tuluy, sakumaha dina DanielABELAS, amanat pikeun jam ieu dipidangkeun dina pasal opat welas. Ieu téh struktur anu sarua pisan dina duanana petikan, iwal yén ayat-ayat Daniel ngajelaskeun kagiatan kapausan, sedengkeun Wahyu tilu welas ngaidentifikasi peran Amérika Sarikat. Ku dua garis éta urang manggihan yén pasal tujuh welas tina Wahyu ngawengku sajarah anu sarua, tapi nekenkeun peran naga, anu digambarkeun minangka sapuluh raja, nyaéta Perserikatan Bangsa-Bangsa. Tilu pasal anu diperhatikeun, garis kana garis, ngaidentifikasi peran naga, sato galak, jeung nabi palsu, anu dina pasal genep welas mingpin dunya ka Armageddon; ku kituna penting pisan yén Yohanes ngabéjaan ka urang yén nalika pasal tujuh welas dimimitian, salah sahiji malaikat anu geus numpahkeun tujuh bala panungtungan datang pikeun nyaritakeun ka Yohanes ngeunaan panghukuman ka palacur Roma.

Tuluy sumping salah saurang ti tujuh malaikat anu nyepeng tujuh cawan eta, sarta nyarita ka sim kuring, pokna, “Ka dieu; ku sim kuring rek dipintonkeun ka maneh hukumanna palacur agung anu calik di luhur cai anu loba; jeung manéhna raja-raja di bumi geus ngalakukeun cabul, sarta pangeusi bumi geus dimabokkeun ku anggur tina cabulna.” Wahyu 17:1, 2.

Pikeun kaum Millerit, perkara éta nyoko kana Roma kapir jeung Roma kapapaan, ari dina ahir mah nyoko kana persatuan tilu rupa. Saperti dina panandaanana kana tilu kakawasaan éta dina pasal dua welas jeung tilu welas, anjeunna kalayan écés nangtukeun yén awéwé dina pasal tujuh welas téh nyaéta kapapaan.

“Awéwé [Babulon] dina Wahyu 17 dipedar minangka ‘ngagem wungu jeung beureum carang, sarta dihias ku emas jeung batu-batu mulya sarta mutiara, nyekel cangkir emas dina leungeunna anu pinuh ku kakajian jeung kakotoran: ... sarta dina tarangna aya hiji ngaran anu kasurat, “Rusiah, Babulon Nu Agung, indung para sundal.” Nyaur nabi: “Kuring nempo éta awéwé mabok ku getih umat-umat suci, jeung ku getih para syuhada Isa.” Babulon satuluyna ogé dinyatakeun minangka ‘éta kota gedé, anu maréntah atas raja-raja di bumi.’ Wahyu 17:4–6, 18. Kakawasaan anu salila mangabad-abad ngajaga kakawasaan lalim kana para raja di

alam Kristen téh nyaéta Roma.” The Great Controversy, 382.

Ku kituna, iraha sajarah nubuat anu digambarkeun dina pasal tujuh belas dimimitian?

Tuluy anjeunna nyandak kuring dina Roh ka tanah gurun; tuluy kuring ningali hiji awéwé calik dina hiji sato galak warna beureum kirmizi, pinuh ku ngaran-ngaran hujat, anu miboga tujuh sirah jeung sapuluh tanduk. Jeung éta awéwé dipapaés ku lawon ungu jeung beureum kirmizi, dihias ku emas, batu-batu mulia, jeung mutiara, bari nyekel hiji cangkir emas dina leungeunna, pinuh ku kajijikan jeung kakotoran tina cabulna. Jeung dina tarangna aya hiji ngaran ditulis: RAHASIA, BABILON ANU AGUNG, INDUNG PARA PALACUR JEUNG KAJIJKAN-KAJIJKAN DI BUMI. Jeung kuring ningali éta awéwé mabok ku getih para wali, jeung ku getih para syahidna Yesus; sarta waktu kuring ningali anjeunna, kuring kacida héranna ku kaheranan anu gedé. Wahyu 17:3–6.

Supados Yahya tiasa ningali éta awéwé, anjeunna dina cara profétis dibawa ka gurun keusik, anu ku Yahya sorangan geus diidentifikasi dina pasal dua welas patalina jeung dua saksi minangka sarébu dua ratus genep puluh taun kakawasaan kapapaan.

Jeung éta awéwé ngungsi ka gurun, ka tempat anu geus disayagikeun ku Allah pikeun dirina, supaya maranéhna ngurus anjeunna di dinya salila sarébu dua ratus genep puluh poé.... Jeung ka éta awéwé dipasrahkeun dua jangjang rajawali anu gedé, supaya manéhna bisa hiber ka gurun, ka tempatna, di mana anjeunna dipiara salila sataun, dua taun, jeung satengah taun, jauh tina hareupeun oray. Wahyu 12:6, 14.

Yohanes sacara nubuat diangkut kana jaman padang gurun, tapi ayat katilu jeung satuluyna netelakeun kalawan écés ka bagian mana dina sarébu dua ratus genep puluh taun éta Yohanes dibawa, sabab awéwé éta geus mabok ku getih panganiayaan, sarta manéhna geus jadi “indung para palacuran.” Yohanes dibawa ka tungtung jaman padang gurun, sabab awéwé éta geus nginum getih panganiayaan sarta garéja-garéja Protestan geus mulang kana pangkuanana jeung jadi anak-anakna, sabab dina mangsa éta manéhna dipikawanoh minangka “indung para palacuran.” Manéhna geus boga anak-anak. Kasaksian Yohanes dina pasal tujuh welas dimimitian dina taun 1798, sakumaha ogé sajarah nubuat anu sarua anu ngagambarkeun sato galak dina Daniel sabelas jeung nabi palsu dina Wahyu tilu welas.

Sakumaha halna jeung dua garis séjénna, nalika pasal tujuh welas dipungkas, pasal dalapan welas tuluy nangtukeun amanat pikeun jam éta. Tilu garis nubuat, hiji pikeun masing-masing tina pakumpulan tilu-rangkep éta. Sadayana digambarkeun dina struktur sajarah anu sarua, dimimitian dina taun 1798 sarta neraskeun nepi ka panutupan panto kasempetan, sarta katiluna nekenkeun amanat panggeuing panungtungan.

Tabél Habakuk ngulik perkara Wahyu tujuh welas kalawan leuwih jero tur leuwih rinci, ku sabab kitu ayeuna sim kuring baris langsung ngaléngkah kana tatarucingan anu digambarkeun dina éta pasal anu ngébréhkeun dalapan karajaan dina nubuat Alkitab.

Jeung ieu teh akal nu miboga hikmah. Tujuh sirah teh tujuh gunung, anu ku eta awewe diuk. Jeung aya tujuh raja: lima geus rubuh, hiji aya, jeung nu saurang deui can datang; sarta lamun

manehna datang, manehna kudu tetep sakedapan. Jeung sato galak anu kungsi aya, jeung ayeuna teu aya, nya eta manehna teh nu kadalapan, jeung asalna ti anu tujuh, sarta indit kana karuksakan. Wahyu 17:9–11.

Daniel ngadawuh ka Nebukadnesar, “Anjeun teh ieu hulu emas.”

Jeung di mana bae barudak manusa cicing, sato-sato di tegal jeung manuk-manuk di langit geus dipasrahkeun-Na kana panangan maneh, sarta geus dijadikeun pamarentah pikeun marentah sakabéhna. Maneh ieu téh sirah emas éta. Daniel 2:38.

Daniel ogé ngalahir ka Nebukadnesar, “Maneh, eh raja, nyaéta saurang raja ti sakabéh raja.”

Maneh, eh raja, nyaeta raja para raja; sabab Allah sawarga parantos maparin ka maneh karajaan, kakawasaan, kakuatan, jeung kamulyaan. Daniel 2:37.

Nébukadnésar téh “huluna” sarta anjeunna téh saurang raja, malah anjeunna téh raja para raja, sabab anjeunna ngawakilan nu pangheulana tina karajaan-karajaan anu dilambangkeun dina éta patung. Nébukadnésar téh raja anu dilambangkeun ku emas, sarta karajaan-karajaan séjén jeung raja-raja séjén bakal dilambangkeun ku logam-logam séjén dina éta patung; nanging Nébukadnésar téh nu kahiji, ku sabab éta anjeunna téh raja tina para raja. Hiji tataran séjén anu ayeuna mah moal urang bahas nyaéta yén karajaan Babul ngawakilan karajaan anu ngupaya nyaru ka Kristus, anu sajatina Raja para raja.

Dina awal kasaksian Yesaya ngeunaan nubuat dua rébu lima ratus dua puluh taun (tujuh kali dina Imamat dua puluh genep), Yesaya ngidentifikasi para raja minangka kapala.

Sabab kapala Siria téh Damsik, jeung kapala Damsik téh Resin; sarta dina jero genep puluh lima taun Éfraim bakal diremuk nepi ka moal deui jadi hiji bangsa. Jeung kapala Éfraim téh Samaria, jeung kapala Samaria téh putra Rémalia. Lamun maranéh henteu percaya, tangtu maranéh moal diteguhkeun. Yesaya 7:7, 8.

Yesaya ngan keur netepkeun titik awal pikeun dua mangsa waktu dua rébu lima ratus dua puluh taun ngalawan karajaan kalér Samaria jeung karajaan kidul Yuda, sarta dina ngalakukeun éta anjeunna ngalebetkeun dua saksi yén kota ibukota hiji bangsa téh sirahna, jeung yén raja téh sirah kota ibukota. “Sirah” nyaéta hiji raja jeung hiji karajaan. Dina Wahyu, garis nubuat anu sarua dicokot deui saperti dina Daniel.

Ku kituna, nalika Yohanes dibawa ka taun 1798 sarta ditepikeun ka anjeunna tatarucingan anu nétélakeun yén aya tujuh “sirah,” éta nandakeun yén aya tujuh karajaan. Saterusna anjeunna dibéjakeun yén lima tina éta sirah atawa karajaan geus rubuh. Dina taun 1798, karajaan kalima dina nubuat Alkitab kakara waé rubuh nalika nampa tatu maut anu engkéna bakal cageur.

Yohanes, anu nangtung dina sajarah jaman ahir dina taun 1798, ogé dibéjakeun yén salah sahiji huluna “aya”. Karajaan kagenep dina nubuatan Alkitab dimimitian dina taun 1798, jadi nalika Yohanes sacara nubuatan dipindahkeun ka taun 1798, karajaan anu harita aya téh nyaéta Amérika Sarikat, sarta anjeunna deuih dipaparin terang yén karajaan katujuh masih kénéh mangsa nu bakal datang ti sudut taun 1798, sabab éta can acan sumping. Karajaan katujuh anu masih kénéh mangsa

nu bakal datang ti sudut taun 1798 téh nyaéta Perserikatan Bangsa-Bangsa anu diwakilan ku sapuluh raja, sarta éta anu jadi poko bahasan Wahyu tujuh welas. Tapi aya ogé hiji anu kadalapan, anu asalna tina anu tujuh. Roma salawasna muncul minangka anu kadalapan jeung kaasup kana anu tujuh.

Aya seueur anu tiasa diucapkeun ngeunaan eusi pasal tujuh welas, nanging urang ngan saukur ngaidéntifikasi dalapan karajaan dina nubuat Alkitab anu dilambangkeun dina pasal tujuh welas, supaya katingali kumaha pamahaman Millerite ngeunaan opat karajaan saluyu jeung dalapan karajaan dina Wahyu tujuh welas.

Urang baris ngabahas ieu dina artikel salajengna.